

Trecând în revistă victimele lui 15 August 1949 aflăm de aruncare în temniță și a lui: av. Nicolae Anghel de la Buzău, av. Cezar Simionescu de la Galați, Vasile Georgescu-Bârlad, Ionel Lupescu de la Râmnicul Sărat, Radu Cioculescu șef sector Albasșru, av. Teodor Roxin de la Bihor, av. Ion Bozdog de la Tg. Mures, prof. Ilie Ioan de la Dolj, Aristică Schileru de la Gorj, av. Alex. Dumitrescu-Coltesti-Vâlcea, deci o țară întreagă, din toate categoriile fără discriminare, fiind întemnițate și femeile alături de copii.

Acestia erau înghesuiți în celule mai mici de pe secții pe când noi - viitorul - fără viitor, eram asvârliti cu "plebea" Capitaliei și a țării în "saloanele 7-12 în vederea rezolvării" cazurilor, Astfel la "opt" se găseau șefii de circumscripții sau din comitețele lor precum: vestitul elector Iancu Petrescu, renumitul Victor Călin venit din Dor Mărunt și implantat la Dobroesti care și ducea copiii la școală cu faetonul, Cristache Georgescu-Toacă șef de circumscripție în Dudești cunoscut mai ales pentru grătarul cu fleici și mititei, Negustorul de "stambe și covoare" Ambrozie Grama, Cristea Gherondache, șef de circumscripție și cu birt la vadul de la Gara de Nord, Nea Costică de la Cotitură, tot șef de circumscripție și vestit cârciumar în Piața Vasile Lascăr, Constantin Corbu președinte de circumscripție și negustor de "stambe", Marin Duțulescu un alt negustor din Piața Națiunii și șef de circumscripție, Gostică Brânzoi, primarul-gospodar din Dudești Cioplea care la chemările partidului venea cu satul după el, cu mic și mare, avocații Vasile Guguianu și Ion Sima care cu încă 3-4 printre care zugravul Andrei Motoc, după ce făcuseră o dizidență în Vara lui 1946 și candidaseră capi de lise fictive ale comunistilor, acum erau arestați "drept răsplată a trădării" și mulți, mulți până la aproape 300 cât supraaglomerau "salonul" de la -opt-.

Dar ca să nu se creadă că ne-au adus numai pe noi niste "ciururi" într-o după amiază, pe la sfârșitul lui Septembrie 1949, s'a tras zăvorul și Bărbuică a împins în ceata celulei un bărănel în sandale și cu o cămășe și pantaloni scurți în brate. Nedumrindu-se unde se află a plecat agale spre raza de lumină ce venea de la ferastră. Se uita în stânga, în dreapta și vedea numai piei goale ca în junglă. La un moment dat se ridică unul de pe prici în fata noastră venit. Acesta înmărmurit îi cad nimicurile din brate și se agită plângând: Iancule iată cum m-au adus, pe mine care am făcut atâtea pentru clasa muncitoare. M-au luat de la Greaca să dau o declarație, numai pentru 5 minute și iată-mă unde sunt?

-Domnule ministru nu fiți îngrijorat, sunteți între oameni.

Intrădevar era ministrul care făcuse cele mai democratice legi muncitorești sub guvernarea național țărănească (1928-1932), era profesorul de la Academia Comercială, era cameleonul politic lupist, D. R. Ioanițescu, secretar general al partidului fantomă creiat de comunisti în 4 Ianuarie 1946: Partidul Țărănesc Democrat, căruia i-au dat hârtie și bani să scoată ziarul "Aurora", în care pe 2 Feb 1946. În primul număr el a semnat alături de N. Lupu și Manifestul-Program.

Chinurile din celula -salon-

Eram așezați ca în rafturi, desbrăcați la piele numai în chiloti, iar apa ne siroia pe trupuri, dar și pe pereți. Noaptea de la orele 22 la 5 dimineața era chinul întinderii oaselor. Pentru aceasta se loloșea și locul de sub priciuri întinși pe zdrente de pătură, mai rar rogojini. Culoarul dintre priciuri era acoperit de șchelete. Se dormea pe o parte și când oasele nu mai suportau scândura sau cimentul, trebuiau treziti vecinii ca să se facă o jumătate de rotire. Nu trebuie să mire pe nimeni când se spune că unii "dormeau" sezând pe capacele tinetelor. Mersul noaptea spre aceste "tunuri" era

o adevărată acrobatie. În timpul zilei cei de sub priciuri, ieseau și stau turcește la parterul priciurilor. Puteai să te plimbi dar câți puteau s'o facă pe culoarul de 1 m.?

Se întâmpla să ne scoată o jumătate de oră la aer, în santul re-duitului, și numai câte o cameră, pentru conservarea secretului. Dar noi reusisem să-i depistăm pe toți, chiar și pe cei de la secret, de pe secții. Cu oarecare întârziere.

Cum?

Când lotul era condamnat, era totți scosi din celule și aduși la "saloanele de condamnați", 1-la 6, și cu acești noi puteam lua mai ușor legătura.

Mai greu era cu cei de la celula condamnatilor la moarte sau de la secția femei. Și reuseam totuși numele să le aflăm fiindcă unii erau veniți în Jilava, cu familia, sot, soție, copii și chiar bunici. Așa vremuri veniseră peste neamul românesc.

Despre igiena care era în celule ne putem închipui după scurta trecere în revistă a celor de mai sus, dar nu trebuie să uităm că atunci trăiam la limita dintre dispariția păduchilor și apariția ploșnitelor. Ce căpătite poți trebuia să petrecem când ne asaltau chiar pe lumină fiindcă noaptea, după un simț aparte când ieseau la atac, becul era aprins ca să te poată urmări domnul sef pe vizetă.

Atunci începeau să apară din zid, de unde nu te aștepti și să se "parasuteze" la loc fix, tulburându-ți somnul.

Mai erau și alte cauze ce îți tulburau noaptea: Sforăiturile neordonate după intensități ascendente sau descendente, când dintr'un colț, când din altul, sau hărcăiturile ieșite ca din străfunduri.

Pentru curățenie ni se da o pojghită de săpun ce mirosea a gaz și pe care trebuia să-l drămuiești, pentru spălat, pentru rufe și pentru ungerea fundului de gamelă pentru a presăra pe el D.D.T și al transforma în tăbliță de scris,

Lucrul cel mai neplăcut, dar ne-am obisnuit, era spălatul rufelor. Se făcea în gamela în care mâncai și cu numai câteva înghitituri de apă. Se mai făceau și combinații. Cantitatea de apă la care aveai dreptul - o împrumutai unui coleg să-i rezolve problema și el îți restituia dreptul lui la apă când tu i-o solicitai. Alții ieseau în locul altora la adusul hărdăului cu apă și atunci în mare fugă (să nu te vadă domnu sef) căteau rufa.

Aveai dreptul să speli rufele la baie. Și aceasta se făcea la 3 sau 4 săptămâni, câteodată și luni, și atunci erai dus în fugă la baie și tot în fugă trebuia să te îmbăiezi și să speli rufele. Le puneai sub picioare și jucai pe ele în timp ce te săpuneai. Iti da puțină apă, dusurile nu mergeau toate și se îngrămădeau mai mult acolo unde curgea și deodată se oprea apa caldă și începea cea rece și domn sef striga gata. Și gata era. Te lua la goană, tot fuga și chiar cu ciomagul pe piele goală.

Și asteptai baia următoare, când va fi și cine o va mai apuca.

Câți n-au contractat tuberculoză din cauza băii pe timp de iarnă!?

Din cauza nespălării pe spate au apărut furuncule nu unul, două... ci zeci. Un țaran din muscel arestat în 1949 ca lotul partizanilor din Muscel printre furuncule avea unul de vreo 7 cm. diametru (pe spate) și cu 32 de capete. De necrezut. Și nu i se da nimic. Noi a trebuit să-l îngrijim și curățăm cu apă și săpun.

Mizeria s'a făcut din cauza administratiei. Ne-a pus obloane la ferestre să nu mai vedem nici cerul. Mai mult în plină vară ne-au bătut geamurile în cuie ca să nu mai avem nici aer. Și în acest infern, la prânz și seara înti aducea hărdăul cu mâncare fierbinte înăuntru ca să mănânci. Era imposibil. Au fost scene dantești.

Nu stiu dacă în iad ar fi fost mai rău.
 Tot o scenă diavolească a trebuit să îndur la căratul "tunurilor" afară pentru a le goli. La unul din ele eram cu Ionel Musetea, nu, o altă arătare scheletică și trudeam să ducem la golire unul ce avea cam 100 kg. Prin gangul strâmt și întunecat, din balans s'a vărsat ceva murdărie. Bărbuică, ca o fiară a sărit la mine, m-a prins de cap și m'a băgat cu el înăuntru. Mai mult s'a vărsat acum decât înainte. Și ca să-și arate mărinimia, după ce am sters pe jos m'a lăsat să mă spal sub robinet.

Altă dată, unui bătrân care făcuse aceiași greșală, s-a repezit i-a smuls cămasa de pe el și la pus să steargă cu ea,

Bătăile și înjurăturile erau la ordinea zilei și de multe ori mai dure ca cele din timpul anchetei.

Și la aceste torturi comanda o avea directorul Nicolae Maromete care neputând spune prea multe din cauza gângăvelii se năpustea cu ciomagul și spargea capete, lovea ca un dement. A rămas de neuitat ziua aniversării drepturilor omului din 10 Decembrie când ca un turbat a intrat prin celule lovind și strigând "vreți să vă scape O.N.U., și cei din suita lui completau loviturile până nu mai mășcau bietii oameni.

Peste 3 zile, la 13 Decembrie 1949 s'a întâmplat ceva neobisnuit la Jilava. Nu s'a sunat deșteptarea la ora 5 dimineata. Nu s'a auzit nici cafeaua. Pe la ora 7 dimineata s-au auzit Trei rafale. După aceea s'a adus terci îndulcit.

După masă am reușit să aflăm că în aceea dimineată fuseseră executati pentru "dragoste de neam", Dan Tetorian, Mihai Eliade și Marcel Emilian.

Ca o solidaritate tacită am considerat servirea terciului îndulcit, ca o pomană pentru cei trei eroi.

În Jilava era un dute-vino. Noi grupuri soseau din anchete și altele loturi erau strigate seara pentru a se pregăti în ziua următoare la fabrica de procese.

Printre noii soșiti în toamna lui 1949 s'a numărat un ^{lot} pe care securitatea la botezat pompos "Stema Tării" și era constituit în jurul avocatului Vladimir Corbascu. Studentii care făceau parte erau majoritatea de la medicina și au trecut prin Pitesti: Simion-Sică Enăcescu (torsionar la Pitesti și Peninsula), Eugen Fălănescu, Dinu Georgeșcu, Radu Maioreșcu (ajuns între oamenii lui Tui-canu), Alexandru Mățășoianu, Morărescu, Cornel (?) Militaru (fiul poetului Vasile Militaru), Justin Paven, Gică Vătășoiu (nema putând îndura torturile s'a sinucis aruncându-se în casa scării la închisoarea din Pitesti), Nisipeanu Anton-Toni (s'a alăturat torsionarilor la Pitesti și Peninsula)...

Alți elevi de la liceul Mihai Viteazul din București care au dat foc sălii în 8-03-1948, unde trebuia să se țină ședința de constituire a Uniunii elevilor aflați comunistilor. Printre ei era Faș Negrescu, Petre Lepădătescu (nepotul lui Mircea Lepădătescu)...

Un grup de oportuniști, socotind că se schimbă situația au făcut o organizație în jurul "aviatorului" politic trecut după anul 1933 prin vreo 4 partide, în ultimul (Anton Alexandrescu) ajunsese deputat și conferențiar universitar. A adunat vreo 5 persoane de teapa lui și tot el a început să se laude. Au fost arestați, el Aurel Golimas ca șef, cuinginerul Constantin Florescu, fratele acestuia Iosif Florescu și un nepot al lui Golimas, Sidorciuc. Auri, că Golimas a ajuns brigadier la Peninsula, injura și bătea deținuții, iar în 1952 a cerut administrației introducerea bătăii pentru a

putea stăpâni pe "bandiți" care nu mai muncesc și nici nu ascultă. Pe colegul lui, Iosif Florescu, l-a făcut tot brigadier și turnător. După eliberare domnul profesor Golimas a ajuns informatorul securității cunoscut în mediul universitar ca o ciună.

Mai erau și răzleți precum:

Cerealiștii Grupper și Grosu din Brăila. Scriitorul Isac Peltz;;, Cristescu-Plăpumaru cu umbra lui croitorul Nicolae Burcete.... Un alt croitor Buia și cu profesorul Cornel Popescu constituiseră un Partid agrarian și fiind în căutare de membrii a dat peste ei securitatea și i-a "legitimat" cu 4-5 ani buni pentru Canal...

Mai erau adunați unii musceleni din grupul partizanilor lui Arsenescu și Arnăuțoiu printre ei: Economistul Gheorghe-Gică Staicu, studentul Dumitru Burtea,, avocatul Nicolae Enescu, mesterul tâmplar Mihai Enescu, învățătorul Ulea și multi, multi alții.

Timpul trecea greu, fiecare cu gândurile lui, dar spre seară se încerca evadarea spre alte preocupări mai evaluate: Conferințe pe fel de fel de probleme, alții învățau poezii scriindu-le pe fundul gamelei, sau cuvinte străine, jocuri de șah (cu piese făcute din pâine), țintar, table și toate acestea aveau riscul lor cu pedepse mergând de la confiscare și câteva ciomege, până la 7 zile izolare la neagra, cu mâncare de pedeapsă.

Mai deosebite au fost "manifestările" de Crăciun cu datinile obișnuite în fiecare regiune și după aceea Săptămâna Mare, cu Noaptea Invierii, care de obicei se termina într'o perchezitie și răscolire a tuturor boarfelor. Dar nu reușeau să ne îngunche.

După Paști în 1950, din celula 6 a Reduitului, au evadat doi sârbitoiști. Unul se numea Obradovici. N-au reușit să-i prindă. Inaschim ne-au avut pe noi la îndemână. Și cea urmat nu se uită peste decenii. După amiaza ne-au scos la numărătoare. Gardienii erau înșirați dealungul coridorului, toți cu ciomege în mână. Trebuia să treci printre ei în timp ce loviturile cădeau la întâmplare. În fuga ce s'a pornit neputincioși, bătrâni și bolnavi se împiedecau și grămadă se mărea cu cei din spate. În aceste condiții desigur că nu ieșea numărătoare. De 4-5 ori ne-au trecut prin furcile caudiene. Această operație a fost generală, pe toate secțiile. La sfârșit eram desfigurați, cu sângele șiroid, cu cucuie și spinări îndoite.

În liniștea așternută după o așa acțiune, s'a auzit o voce: "Unde sunt Roosevelt și Churchill să vadă că ne-au eliberat de fascism?"

Omul își spuse oful, care de fapt era al tuturor.

Trecând printr'o vară toridă, îngrozitoare, am ajuns să aniversăm anul de la arestare, în Jilava.

Numai pe 10 Octombrie seara am fost anunțați că a doua zi vom avea procesul.

Între timp la împlinirea a 7 luni de la arestare, câțiva au fost eliberați: Titi Antoni, Gigi Blacioti, Mihai Botgros, Mituș Ionescu, Vladimir Mihail și Jenicu Panea dintre cei legați de TUNȚ.

Au mai fost eliberați și dintre bătrâni 5-6 din lotul profesorului Florea Gherda de care legase tot Duceștii, cu profesorul Mituș Florea și farmacistul Ionel Ghionea, bineînțeles o înscenare.

P R O C E S U L

Timp de un an cât stătușem împreună avusesse tot timpul să discutăm zisele acuzații și să se pună de acord unele neconcordanțe din anchete, dar toate acestea nu au servit la nimic. Trebuiau date pedepse și trimisă mâna de lucru la Canal, care luase ființă.

În această situație, eu și cu Bărbuș eram recidivisti, desigur fără motive, dar trebuia să fim înfierăți de procuror. Atunci noi doi am hotărât să transformăm procesul într'unul politic, pentru că toate care avuseseră loc, erau numai ca să justifice condamnarea lui Maniu și a PNT-ului ca officină de răsturnarea regimului prin violență, ajutate de clica imperialistă.

Mai ales aveam un argument în plus, că Adrian Marino declanșase arestarea tineretului prin laudăroșenia lui că se ocupă de continuitatea partidului. El făcuse legătura cu PNT-ul în vara anului 1948 fiind prezentat de Puiu Heul ca Ieșean și de Paul Lăzărescu, cunoscându-l ca asistent al lui George Călinescu.

A fost invitat la sedințele Cercului de Studii. După aceea a merge la Iași unde l-a întâlnit o singură dată pe profesorul universitar Traian Gheorghiu căruia i-a spus că "ar trebui să se facă ceva ca să se simtă o cât de mică opoziție împotriva regimului". Profesorul s'a convins că este neserios, dezaprobandu-l și atrăgându-i atenția "că se joacă cu focul și că din această glumă s-ar putea alege cu câțiva ani de închisoare".

Imediat după arestare a declarat că a lăsat un pachet cu niște cărți și materiale la o licențiată care-l avusesse asistent-Elisabeta Bușneag. Aceasta a fost adusă la Ministerul de Interne și dovedindu-se că nici n-a desfăcut pachetul și nici nu știa ce conține a fost eliberată în aceiași zi. Dar în plus, în anchete arătându-si "sinceritatea", în afară de Train Gheorghiu a mai declarat că la Iași a mai stat de vorbă cu profesorul Tituș Hotnog (care declara că nici nu l-a cunoscut pe Adrian Marino), că ar fi spus despre înființarea organizației la Iași, conferențiarului universitar Mihai Cammer, Petre Andrei, Stanciu Dan și Constantin Bulgărescu care ar fi strâns bani, lucruri dovedite ireale. Primirea banilor a negat-o Marino în procesul de la București, dar oamenii de la Iași au fost bătuți și condamnați pentru omisiune.

Neseriozitatea și impostura lui Adrian Marino s'a constatat și după eliberare când a devenit omul securității fiind folosit în străinătate ca agent de influență, căutând, sigur în Franța și Statele Unite, să convingă refugiații să nu mai atace pe Nicolae Ceaușescu pentru că duce o politică de independență față de rusi și să se ocupe de apărarea Transilvaniei care e în pericol să fie pierdută. Deci se creiau condiții să se ocupe de alte probleme decât de nenorocirea comunistă abătută peste țară, iar despre teritoriile ^{pe rapite} nu se referea la Basarabia și Bucovina care erau furate, ci la Transilvania care era în hotarele țării.

În 1990 l-am întâlnit pe Adrian Marino la Clubul PNT în compania lui Paul Lăzărescu, ocazie în care i-am spus că numai are ce căuta în PNT din moment ce a servit securitatea în acțiunile de dezinformare a străinătății. Până la urmă a recunoscut că a făcut greseli. I-am cerut dacă e membru PNT să-si dea demisia din partid și a făcut-o, după câteva luni, căutând să se infiltreze în alte organizații prin tupeul și impostura lui.

Am insistat asupra acestui caz că l-am cunoscut fiind în boxă cu mine, câțiva timp prin închisoare și pe care împreună cu Victor Coconeti l-am ajutat în perioada 1958-1960 când era în Bărăgan.

Atât despre el înainte de începerea procesului.

Pe 11 Octombrie dimineața, cu noaptea'n cap am fost scoși la izolare pentru a ne pregăti; rasi și îmbrăcați în haine mai că lumea.

Acolo ne-am cunoscut necunoscuții care făceam obiectul aceluiași proces. Eram 29 persoane. Unii fuseseră ținuti prin alte celele de care nu auzisem până atunci și nici ei de noi.

Sub o pază strașnică am fost duși la Tribunalul Militar care se găsea pe strada Negrul Vodă, de lângă podul Serban Vodă. Unul dintre noi văzând paza neobișnuită și strictă, ce ne condusese a făcut o remarcă mucalită:

-Să stiti că aia unde ne duc o să creadă că înasfârșit s'au dus tezaurul de la Moscova.

Am fost duși într'o boxă neîncăpătoare pentru numărul atât de mare al celor ce voiam să răsturnăm regimul prin "vorbe".

Președintele, col. Marinescu a făcut semn, după "identificare" și s'a trecut la citirea actului de trimitere în judecată cu menționarea învinuirilor, care se refereau la articolul 209... Citind cuprinsul acestui articol, îți dădeai seama că în el puteai intra toată suflarea românească, nu numai noi care eram acum în boxă. Cam așa a fost pentru că în decurs de 15^{or} urmând procentajul comunist, peste 99,01% s'a condamnat pe baza acestui articol.

În capetele de acuzare se spunea că s'a reorganizat școala de cadre a Tineretului național țărănesc, că s'au tipărit și răspândit subiecte contra regimului, care se află la dosar, că prin întâlniri și discuții se căuta să se denigreze regimul "popular"... Se căuta să se justifice activitatea fiecăruia cu declarațiile lui "X" sau "Y", de la fila nr...

Am ascultat totul, despre fiecare, dar despre mine nu s'a amintit decât că sunt recidivist. Prin poziția 6 din lot mi-am dat seama că urma să primesc o pedeapsă substanțială, de care nu puteam scăpa ori ce aș fi făcut.

După vreo oră și jumătate de citire a actului de acuzare am fost evacuați spre a fi interogați.

Pe masa președintelui era dosarul voluminos, de peste 1000 pagini, nr 1384/1950, pe care nimeni dintre noi nu-l răsfoise. În legătură cu dosarul amintesc întâmplarea hazlie, nivelul reprezentantului clasei conducătoare care ne avea sub pază la Tribunal. În pauză, acest plutonier Fătu, cunoscut prin ferocitatea lui, a venit în mijlocul nostru și ne-a întrebat:

-Mă voi ati scris cartea aia groasă de la președinte?

Bourcănu, mucalită i-a răspuns: Da, noi am făcut-o domnule plutonier.

-Mă, da ai dracului sunteți, combateteți bine!

Înrogatoriile au fost luate în ordinea făcută de securitate. Voi trece în dreptul fiecăruia și pedeapsa primită. Nu puteai cunoaște, noaste ce-au declarat cei interogați dinaintea ta, numai pe cei ce te urmau. Primul avea "dreptul" a a-i asculta pe toți, ca sef.

1. Ion Bărbus, președintele Tineretului Universitar pe țară, organizatorul Cercului de studii, recidivist, 15 ani muncă silnică.

2. Adrian Marino, asistent universitar de care am amintit, 8 ani

3. Victor Coconeti, vechi membru PNT, refugiat din Ardealul de nord, care si-a asumat multiplicarea subiectelor, 7 ani.

4. Emanoil Heul, avocat, 7 ani.

5. Paul Lăzărescu, redactor la Dreptatea, 7 ani.

6. Cicerone Ionitoiu. Am urmat la rând fără să cunoșc declarațiile din interogatoriile celorlalți. M-am adresat președintelui spunându-i să cosomeze tot ce spun. În primul rând cer permisiune - nea să mă apăr singur deoarece nu am nici avocat angajat sau din oficiu, o dovadă în plus că nu s'a găsit necesar acest lucru, neavând nicio legătură cu obiectul acestui proces, și nici cu persoanele a-lăturare. Singurul lucru este faptul care s'a spus, că sun recidivist. Dar nu din vina mea, ci a regimului care ne-a înscenat procese bazate pe falsuri și minciuni. Într'un regim democratic astfel de procese n'ar trebui să existe. Se spune în actul de acuzare că ne-am organizat împotriva orânduirii sociale. Mă întreb care este

aceea? Dacă este cea de astăzi tot neamul românesc este revoltat împotriva ei, fiindcă după ce a fost instaurată prin forță la 6 Martie 1945, a falsificat și furat voința poporului la 19-11-1946, eu fiind unul dintre zecile de mii de martori care am văzut, și marturie sunt miile de plângeri depuse în tribunale împotriva celor ce au făcut aceste fraude. Regimul trebuie adus pe banca acuzării, nu voi victimele.

Eu am făcut parte din Partidul Național Tărănesc, condus de Iuliu Maniu, cel care s'a bucurat de încrederea absolută a poporului român, un partid democratic ce își asumase răspunderea să rezolve problemele de care era frământat neamul nostru, și a cărui ideologie se bazează pe patru principii:

Morala creștină care propăvăduiește dragostea nemărginită față de semenii noștri, în scopul de a face bine oamenilor nevoiași, celor aflați în suferință, celor însetați după dreptate, de a apăra libertatea și dreptatea cu cuvântul, nu cu băta. O societate mai bună și mai pașnică nu se poate clădi fără reîntoarcerea la morala creștină.

Am crescut la flacăra democrației și rămânem credincioși ei. Ea nu înseamnă anarhie, ea înseamnă datoria de a respecta libertatea celorlalți. De a le asigura posibilitatea de a-și spune părerea, să participe nestânjenit la punerea în practică a hotărârii majorității. În această atmosferă în care fiecare partid luptă pentru a-și impune punctul său de vedere, partidele mari au obligația să asigure condiții de bună desfășurare și circulație a opiniilor ce frământă populația, iar partidele mici au dreptul să lupte pentru a se impune și a-și crea o majoritate. Numai consecvența acestui mecanism democratic vom putea contribui la mersul înainte al civilizației. Democrația adevărată este adversara categorică a dictaturii, fie de dreapta, fie de stânga. Cuvântul scris și rostit trebuie să fie singura armă folosită în duelul partidelor sub arbitrajul moralei.

Naționalismul este principiul solidarității celor ce trăiesc și moștenesc acest teritoriu și pe care trebuie să-l transmită urmașilor. Necesitatea conservării acestui principiu a stat la temelie partidului nostru și a susținut neamul acesta dealungul vitregiei secolelor. Nu suntem sovîni și nu urâm nici pe adversari, dar avem datoria să ne iubim poporul, tradiția, istoria, limba și obiceiurile și dorim fericirea și prosperitatea tuturor celor ce trăiesc împreună pe acest pământ românesc.

După cum omenirea a luptat pentru eliberarea de sub tirania feudală, astăzi și noi mergem, alături de alte popoare mature, bazându-ne pe morală, democrație și iubirea de neam, să înfăptuim dreptatea socială, înfăptuirea recompensării tăranimii, Muncitorimii și intelectualității pentru contribuția adusă societății, după eforturile depuse, creîndu-i-se condiții materiale pentru o viață demnă și cinstită. Trecându-se peste prejudecăți, creînduse condiții și legi drepte, putem pași pe drumul progresului, eliberându-ne de teama de a ajunge în fața unor înscenări murdare ca cea la care sunt obligat să asist astăzi. Sunt convins că dreptatea va triumfa.

Cam așa am vorbit și am observat că se consemna. Nu știu ce-au spus cei cinci dinaintea mea. Cred că au fost demni pentru că era dreptă cauză în numele căreia eram aduși în boxă. Noi, această generație tânără, fără tinerete ne avântasem în luptă fără să cerem nimic, fără scopuri personale, animați de dorința de a face ceva pentru poporul român care se găsea pentru a nu știu a câta oară, la răscruce de istorie.

Unul mi-a spus că a fost o ieseire romantică, donquijotească. Am socotit că cineva trebuia să o facă. Eu nu aveam ce pierde... decât

cătușele. Pe acestea le-am pierdut după 30 de ani.

După mine s'a făcut o pauză în audieri; Apoi au urmat:

7. Dan Cruceanu, student medicină condamnat 5 ani, ca și mine.
8. Vasile-Vili Bourceanu, profesor și avocat, președintele secției de elevi, condamnat 4 ani.
9. Petrică Iordache, economist, 4 ani.
10. Constantin Cristescu, inginer agronom, invalid de război, 3 ani
11. Mihai Culea, economist, 3 ani.
12. Victor Goantă, funcționar, invalid de război, 4 ani.
13. Ionel Museteanu, student la Academia comercială. La el în casă s'a făcut multiplicarea subiectelor doctrinare. Condamnat 4 ani. Ajuns la Poarta Albă, într'o stare de distrofie avansată din cauza muncii forțate, nemaiputând suporta tortura fizică, a intrat în sârme pe 23 August 1951, în plină zi și a fost împușcat mortal.
14. Traian Chindriș, student Academia Comercială, 4 ani.
15. Vasile Ionescu, student comercială, 4 ani.
16. Eugen Mailat, un om fără căpătâi, neavând casă și masă s'a autodenunțat că l-a întâlnit pe Bourceanu și i-a cerut să-l ajute. A fost condamnat la 5 ani. După 1990 a venit la PNT și i-am spus că nu are ce căuta fiindcă la Peninsula cochetase cu ofițerul politic. A plecat și a fost angajat ca bodyguard de Radu Câmpeanu în campania prezidențială din 1990.
17. Mihai Cristescu, student Politehnică 4 ani.
18. Ioan Boldoi, student Acad. comercială 4 ani.
19. Valeriu Popescu, student Politehnică, 4 ani.
20. Gheorghe-Bebe Comănescu, student Construcții 2 ani
21. Constantin Popilian, avocat 4 ani.
22. Dumitru Mitrea, contabil, devenit informator la Peninsula, 4 ani.
23. Ilie Brânzei, doctor veterinar, 4 ani.
24. Sebastian Dima, economist, 4 ani.
25. Alexandru Mitrache, student Academie comercială, 4 ani.
26. Dan Alexiu, avocat, 4 ani.
27. Nicolae Marin, student Academia comercială, 3 ani.

După interogatoriul, a urmat rechizitoriul procurorului, care bine înțeles ne-a acuzat, dar a bătut câmpii, fiind în afară de subiect.

Avocații au început apărarea acuzațiilor în ordinea din boxă. Când s'a ajuns la mine... nu aveam avocat. M-am ridicat și am cerut să mă apăr, deoarece am spus că nu am apărător de la început.

S'a ridicat un bărnel, mi s'a părut, care a cerut voie președintelui să mă apere el. Se numea Radu Matei. Dându-i cuvântul mi-a cerut achitarea din lipsă de probe.

Peste vreo 6 ani într'o "recreație până la alt proces, l-am întâlnit pe acest avocat, i-am mulțumit pentru apărare, fiindcă pe alții, avocații i-au acuzat în loc de apărare. Atunci mi-a spus că președintele care-l cunoștea, i-a spus după proces: Pe acest tânăr l-aș fi sărutat dacă puteam, pentru felul curajos de a face declarația de adevărat deținut politic.

Pe 12 Oct. 1950 s'a dat Sentința nr. 979 pe care o anexez, dar la Jilava ni s'a adus la cunoștință Sentința peste o săptămână când ni s'a dat să semnăm o cerere de recurs. Acesta a fost respins prin Decizia nr. 468/23 Feb. 1951 a Curtii militare de casare și justiție.